

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 11

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
18 Martie 1939

Laturile vieții creștine

ÎNĂLȚIMEA

de L. L. Sezonov

Acesta este al patrulea articol și totodată și ultimul cu privire la laturile vieții noastre creștinești. Văzurăm în articolele de până acum, că orice obiect are mai multe laturi. La fel, viața creștină trebuie să aibă toate cele patru laturi ale ei, și anume: lungimea, lățimea, adâncimea și înălțimea. Această ultimă latură, înălțimea, dă naștere la creștinii isprăvilor. Înălțimea noastră creștinească constă din isprăvile sau faptele noastre. „Prin roadele lor îi veți cunoaște”, este cuvântul de ordine sau motto-ul scris pe această latură.

Credinciosul adevărat e omul înălțimilor. În privința aceasta el este urmașul lui Avraam. Omul munților lui Dumnezeu și nu al lui Lot, omul văilor păcatelor. Primul a fost prietenul lui Dumnezeu; al doilea, prietenul lumii. „Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu”. Iacob 4:4. Prietenul lumii, Lot, își petrecea timpul în văile păcatului și într-o atmosferă stricăță a orașelor Sodoma și Gomora. Prietenul lui Dumnezeu, Avraam, își petrecea timpul până târziu noaptea, meditănd și gândind în liniștea munților, la Dumnezeu, la interesele Lui pe pământ. Lot trăia în văile intereselor pur personale și egoiste, ca de pildă: strângerea averii, plăcerile lui și a copiilor lui, renumele între oameni, etc. Avraam, dimpotrivă, trăia pe înălțimile credinței sale în Dumnezeu, a scopului misionar și a deplinei ascultări de Cuvântul lui Dumnezeu. Adeseori pe aceste „înălțimi” ale vieții de credincios, vânturi și vijelii năpraznice i-au biciuit obrazul, totuși Avraam a crezut și a servit pe Dumnezeu și interesele Lui.

Creștinul e omul munților lui Dumnezeu și de drept și de fapt. De drept, în înțelesul că viața noastră duhovnicească începe la crucea de pe Golgota; și de fapt, în înțelesul că viața noastră duhovnicească trebuie să fie dusă sau trăită pe numeroase, dar înguste poteci, pomenite de Domnul nostru în predica de pe munte (Matei 5—7).

Să pomenim, pe scurt, câteva din aceste înălțimi sau piscuri, pe înălțimea cărora trebuie să ducem viața noastră creștinească.

Pe înălțimea cinstei,

într-o lume necinstită. Creștinul e omul cinstit. E cinstit față de el însuși, față de aproapele lui, față de biserică și față de Dumnezeu. Creștinul cinstit se cunoaște în afaceri, în serviciu, în birou, în școală și în orice împrejurare sau loc s'ar găsi.

Pe înălțimea răbdării,

într-o lume nervoasă. Oamenii de astăzi sunt mult mai nervoși, mai iuți și mai puțin răbdători decât cei din trecut. Trăim astăzi în veacul mașinilor, a automatelor și a vitezei. Din această pricină ne pierdem repede răbdarea și iute ieșim din sărute. Chiar credincioșii sunt adeseori stăpâniți și îmboldiți de acest duh al nervozității și al nerăbdării. De aceea, cu ajutorul lui Dumnezeu, trebuie să ne ridicăm deasupra acestei atmosfere enervante și plină de fulgere și tunete. Trebuie să știm să ne stăpânim, să ne ținem gura și, prin răbdarea și seninătatea noastră creștină, să dovedim oamenilor că suntem ucenicii blândului și umilului Nazarinean.

Pe înălțimea lepădării de sine, într-o lume egoistă. În lume s'ar putea spune că sunt trei „înăl-

țimi” pe care oamenii obișnuiesc să trăiască. Pe înălțimea „ce-i al meu e al meu, și ce-i al tău e al meu”, sau hoție, furt și înșelăciune; pe înălțimea „ce-i al meu e al meu, și ce-i al tău e al tău”, sau nepăsare, sgârcenie și invidie; și pe înălțimea „ce-i al tău e al tău și ce-i al meu e al tău”, sau jertfă, lepădare de sine și iubire de oameni și de Dumnezeu. Creștinul trăiește pe înălțimea a treia, pe aceea pe care a trăit Domnul lui. Pilda „Samariteanul milostiv” ne arată că de obicei, din trei oameni, doi trăiesc pe primele două înălțimi ale egoismului sălbatic — pilda levitulului și a preotului — și numai unul trăiește pe înălțimea iubirii și a lepădării de sine în folosul oamenilor (1 Ioan 3:17).

Pe înălțimea sfinteniei,

într-o lume stricăță. Oamenii sunt stricați și bolnavi de păcat. Trăim într-o lume în care toate lucrurile sfinte, curate, drepte și adevărate, sunt pângărite fără nicio rușine sau frică măcar. Familia, căsătoria, făgăduințele, respectul, prietenia, biserica, Biblia și Dumnezeu sunt înjurate și batjocorite de învățători și elevi, de bătrâni și tineri, de părinți și copii. În pahar se înecă mai mulți decât în mare. Noroade întregi se tăvălesc în prostituție, în divorțuri, în beție, în ură și în tot felul de păcate și murdării. Deasupra acestei lumi putrede, cu răni deschise și cu miros greu, credincioșii trebuie să se ridice și să-și ducă traiul lor creștinesc pe înălțimea curăției morale și spirituale.

Pe înălțimea dragostei,

într-o lume de nebuni. Această nebunie se arată îndeosebi prin ura oamenilor. Lumea creștinată (Continuare în pag. 8-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 11 18 Martie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

În străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Odată cu numerele din Martie trimitem MANA și CALAUZA Nr. 2 tuturor celor ce te-au abonat. Amintim cu acest prilej că cei ce n-au abonat aceste reviste la începutul anului, au ocazia să le aboneze acum. Dacă trimiteți câte 15 lei de fiecare, le puteți primi de acum până la sfârșitul anului.

Membrii școalelor duminicale, care nu se mai pot aduna la casa lor de rugăciune, sunt îndemnați să studieze fiecare personal lecția acasă, Duminica. Dacă nu ne dau alții hrana, trebuie să ne-o facem noi.

Femeie gospodină, sau două surori, sau mamă și fiică, vrednice, se caută pentru gospodăria unei familii de patru persoane, creștină, baptistă, într'un oraș din țară. Doritoarele vor scrie la redacția „Farul Creștin”, Arad, str. Fabricii 20, unde vor primi toate informațiunile.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc
K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

Abonați și răspândiți

FARUL CREȘTIN

Alegerea fericită

De I. Bucur

Iubite cetitor, nu mă îndoiesc că ți-ai avut și tu clipele tale, când te-ai gândit mai adânc la tine însuși. Ți-ai avut și tu — nu-i așa? — clipele tale, când ai fost incredințat că viața aceasta nu este o jucărie, că trebuie să aibă un rost, pe care l-a însemnat Cel ce ți-a dat-o. N-ai tremurat tu niciodată gândindu-te la sfîntenia lui Dumnezeu, la păcătoșenia ta și la judecata viitoare? Că te-ai gândit câteodată nu mă îndoiesc, dar vorba este te-ai hotărît tu pentru Hristos? Nu mai începe îndoială că ți-ai zis uneori: „Este mai bine să fii creștin decât să nu fii”. Păcatele tale ți-au venit înainte, te-ai cutremurat la gândul că într-o zi trebuie să ai de a face cu Dumnezeu și te-ai simțit îngrozit de judecata viitoare.

Dar poate că vei zice: „N-am avut nicio frământare, nicio neliniște și nicio frică de viitor și nici nu m-am gândit vreodată la sufletul meu și la Dumnezeu”. Adevărat? Atunci, ah! prietene, fără grijă și fără Hristos, te amenință și te așteaptă zile de chin desnădăjduit, zile de groază incredințare despre adevărul lui Dumnezeu, zile de înspăimântătoare neliniște, zile de frământare, de muștrare de cuget și de groază nespasă. Dar unde? În locul acela pe unde nădejdea nu vine, niciodată, unde neliniștea, incredințările despre adevărurile lui Dumnezeu, înfristarea și muștrarea de cuget, vin toate prea târziu.

Ah! de te-ai trezi, de te-ai deștepta, de te-ai incredința acum, cetitorul meu nemântuit, acum, când mai ai încă vreme să te hotărăști pentru Hristos! Poate că inima ta a cunoscut ce înseamnă durerea adâncă, poate că moartea a bătut nu la ușa ta, dar la ușa vreunui din cei iubiți de tine. Și, pe când acela a fost luat de lângă tine, tu te-ai gândit singur: „Ce-ar fi fost dacă aș fi fost și eu chemat ca el?” Ah! ce-ar fi dacă ai muri acum?

Tinere, ce-ar fi dacă ai muri în clipa aceasta, în starea în care te afli acum? Unde ți-ai petrece tu veșnicia, veșnicia ta lungă și fără sfârșit?

Bătrânule cu păr cărunt, îmbătrânit în uitare de Dumnezeu, încărunit în lepădarea de Hristos, cu toate păcatele tale asupra ta! Dacă te-ar chema Dumnezeu la El, chiar în clipa aceasta, unde ți-ai petrece tu veșnicia?

Fată, femeie, care ești atât de veselă și nepăsătoare, gândindu-te numai la lume, îngrijindu-te numai de plăceri, cu niciun gând la Hristos, nespătată în sângele Lui de păcatele tale, neiertată, dacă ți-ar tăia Dumnezeu firul vieții acum, când citești aceste rânduri, unde ai merge tu să petreci această veșnicie, fără sfârșit, care stă înainte? E vremea să te

intorci la Dumnezeu! Ah! fă „stînga împrejur” și întoarce-te la Isus! Toate păcatele îți vor fi iertate și vei gusta binefăcătoarea pace a cunoașterii Domnului. Este mult mai bine să fii al Lui, este mai multă fericire dacă ești din numărul „a lor Lui”. Și, ai putea și tu să ai o clipă mai nimerită decât aceasta ca să-L primești ca Mântuitor al tău? Ai putea tu să ai o clipă mai însemnată decât clipa aceasta, în care să te hotărăști pentru Hristos? Cu neputință. El te iubeste și dorește să te mântuiască. Numele lui Isus e de ajuns ca să poți să te încrezi în El. Dacă însă, amai hotărîrea numai până mâine, cine știe ce se va întâmpla atunci? Numai Dumnezeu știe.

Acum vreo câteva zile, am fost chemat să văd pe cineva, care cu o zi mai înainte fusese plin de viață și de sănătate. Peste șase ceasuri era mort. Prietene, tot așa ți se poate întâmpla și ție, mâine sau chiar azi. Și ce crezi că ar fi dacă ai muri în păcatele tale? Gândește-te! Gândește-te, cu îli dau de veste, la seama la vreme! Nu-ți pasă ție de loc de sufletul tău scump? Nu te îngrijești tu de loc să fugi de mânia viitoare? Nu dorești tu să fii îndată cu Fiul prealubit al lui Dumnezeu? N-ai vrea tu să știi că toate păcatele tale îți sunt iertate? N-ai vrea tu să fii găsit de Domnul printre cei răscumpărați de El? N-ai vrea tu aici să duci o viață de biruință asupra păcatului?

N-ai vrea tu oare ca și glasul tău să se adauge la ceata celor ce laudă pe Cel ce a murit ca să te mântuiască pe tine? N-ai vrea tu să fii acolo plin de viață și slavă? Atunci, ah! **Hotărăște-te! Hotărăște-te acum pentru Hristos.** El este gata să-ți ierte păcatele. El este gata să-ți dea putere ca să trăiești o viață după voia lui Dumnezeu. El este gata să te facă fericit, pentru aici și pentru veșnicie. Vrei să-L primești?

IN 10 FEBRUARIE a. c. s'a ținut în orașul Cernăuți înmormântarea fiicei fratelui Teodor Plevan, elevă a școlii profesionale, care a încetat din viață în vîrsta de 16 ani. Serviciul înmormîntării a fost condus de frații: V. Andrusac, D. Hodoroabă, I. Furcea și I. Giornei. La această înmormîntare au fost de față toate fetele dela școala profesională, din care făcea parte tînăra decedată.

A TRECUT LA CELE VEȘNICE fr. Iulian Fl., unul dintre primii credincioși baptiști din biserica din Curtici. În mormîntarea a avut loc la 8 Martie, îndeplinită de fr. Ardelean Florea, care a vorbit din Cuvîntul Domnului dela Apoc. 21:1-6. Au luat parte un mare număr de frați și ascultători din loc. Corul din loc a cântat spre slava Domnului.

— MICI, TOTUȘI ÎNTELEPTE —

Prov. 30:24-28.

de Earl Truța

În Proverbele cetim despre patru vietăți mici și slabe, dar înțelepte. Ele sunt: furnicile, păianjenul, șoarecii de munte și lacuștele. Aceste vietăți sunt „mai înțelepte decât cei înțelepți” după o traducere a Bibliei. Instinctele lor sunt mai minunate decât înțelepciunea omenească. În ce sunt ele mai înțelepte? Ele ne arată că slăbiciunea poate fi biruită printr-o calitate ajutătoare. În lumea spirituală, religia noastră creștină ne învață să așteptăm biruința celor slabi — „Dumnezeu ă ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari”.

Aceste vietătoare ne învață același lucru, același principiu al vieții.

1. Furnicile ne învață PREVEDERE.

„Furnicile cari nu sunt un popor tare, dar își pregătesc hrana vară”. Solomon numește furnicile un popor, fiindcă ele trăiesc într-o comunitate, au autoritățile lor pe cari le ascultă, și sunt conduse de reguli sau de legi.

Ele sunt foarte silitoare. Ele sunt un exemplu pentru leneși: „Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te!”, a spus Solomon.

A prevedea nevoile viitorului, arată o minte deșteaptă și matură. Un copil, în zece minute după ce primește zece lei, îi și cheltuiește. Unii oameni primesc salariul pe o săptămână și Sâmbătă seara cheltuiesc totul. Omul, care pune la o parte ceva din venitul său, arată o inteligență mai mare. Cel ce se gândește la nevoile de peste cinci, zece ani, e și mai înțelept.

Cel ce știe să economisească și are vederi largi spre viitor, e un conducător bun.

Elevul trebuie să asculte de Pavel: „Răscumpărați vremea”, dacă vrea să devină student mai târziu. Studentul, care se pregătește pentru viitor prin muncă, va ajunge departe. Fiindcă cunoștința e puterea.

Creștinul nu muncește pentru răsplata prezentului, pentru o răsplată văzută. El caută un bun etern, un premiu vesnic. Astfel furnica ne învață: **biruința unei minți agere și precățite**, silința sau munca și răbdarea, ca să

aștepte rezultatele, bunurile și premiile.

2. Șoarecii de munte ne învață SIGURANȚA unui adăpost tare.

Animalul la care se referă acest verset, nu există la noi. Dar se găsește în Palestina, dela munții Liban până la Marea Moartă. Este de mărimea iepurelui, de culoare roșie-cenușie pe spatele lui și aproape alb pe piept, cu coadă scurtă. Aceste animale trăiesc în grupe, în găurile pietrelor de prin munți. Așa că, cu toate că nu sunt un popor puternic ca lei, sau lupii, totuși sunt înțelepți, adăpostindu-se între stânci, care le dă o siguranță mai mare decât a animalelor mai tari decât ei.

Ei sunt foarte înțelepți, așa de înțelepți încât e aproape cu neputință să prinzi vreunul. Se știe că ei pun câte unul de pază pe când ceilalți mănâncă. Cel mai mic semn din partea păzitorului trimite pe toți într-o clipă în găurile lor, în adăpostul lor stâncos. Se grăbesc la locuri de nepătruns, în peșteri întunecoase.

Astfel aceste animale sunt înțelepte prin tăria locuinței pe care o aleg. Balaam a lăudat pe Cheritii, zicând: „Locuința ta este tare de tot, și cuibul tău este pe stâncă” (Numeri 24:21).

Creștinii pot striga cu Psalmistul: „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost, din neam în neam”.

E necesar pentru cei slabi în lumea aceasta să aibă stânci și locuri tari, la care să fugă. În lupta vieții, nu biruim mereu, vin zile de faliment, când trebuie un adăpost. „Domnul îmi este adăpost, cetate tare în vremea rea!”

Șoarecii de munte sunt înțelepți, căci tăria dealurilor este a lor. Când toți se luptă împotriva noastră și nierzem în bătălia proprie, găsim adăpost lângă El, chiar în Stânca Vesnică, Isus Hristos; iar El în noi, nădeidea slavei.

Dar dacă instinctele sufletului nostru sunt adevărate ca și ale acestor animale, ele ne vor trimite la adăpostul adevărat, și acolo slăbiciunea noastră va fi schimbată în tărie.

„Scană-mă de vrăimasii mei, Doamne, căci la Tine caut adăpost”.

„Îmi ridic ochii spre munți. De unde îmi vine ajutorul? Ajutorul îmi vine dela Dumnezeu, care a făcut cerurile și pământul”.

3. Lacuștele ne învață ORGANIZAȚIE, CONLUCRARE.

Lacuștele n-au împărat, totuși sunt ca o armată bine disciplinată, ordonată și călăuzită.

Ioel le descrie astfel: „Alcargă ca niște războinici, se suie pe ziduri, fiecare își vede drumul ei, și nu se abate din cărarea ei. Nu se împing unele pe altele, fiecare ține șirul, se năpustesc prin săgeți și nu se opresc din mers”. Atâta ordine și organizație arată ele, dar fără împărat. Săptămâna trecută o domnișoară mi-a spus: „Sunteți baptistă, dar unde e centrul vostru, unde e capul vostru, unde e papa?” Eu i-am explicat că suntem un număr mare în toată lumea, dar nu avem cap, afară de Hristos. Totuși suntem organizați, nu suntem fără ordine. „Fiecare își vede de drumul lui și nu se abate din cărarea lui” și astfel, ca o armată puternică, ne ducem înainte — nu pentru prăpăd — ci pentru a zidi Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Si pentru acest scop avem nevoie ca să mergem cu totii. Să nu ne împingem unii pe alții, ci fiecare să-și găsească drumul în acest lucru mare și să nu se abată dela cărarea lui.

Ordinea și organizația aduc succes. Individul poate fi sfârșit, dar unirea cu alții îi asigură biruință. Individul se sacrifică pentru cauză.

E foarte important ca creștinii să fie gata să conlucreze unii cu alții. Aceasta înseamnă pentru mulți a lua un loc mai jos, a asculta de alții, a lăsa ideile noastre vechi și a adopta metodele noi ale altora. Înseamnă a asculta și a învăța, a ceda și a înțelege, înseamnă punctualitate și politete.

4. Păianjenul ne învață STĂRUINȚĂ și RĂBDARE.

„Păianjenul îl poți prinde cu mâinile, și se găsește totuși în casele împăraților”. Mic cum este și ușor de sfârșit, totuși e destul de dibaciu, ca să ajungă în casele regilor și să locuiască acolo. Mai trebuie și o altă virtute, anume: **dorința înaltă**. Tre-

(Continuare în pag. 4-a)

Cum s'a format Biblia?

Lecția 3-a

Introducere: Intr'un studiu trecut am văzut că Biblia este descoperirea lui Dumnezeu însuși, față de oameni pe care, în sfârșit, a desăvârșit-o prin jertfa Fiului Său. Am discutat și calitatea divină a Autorului și neputința de a greși a Bibliei, care este autoritatea finală în religie.

Să cercetăm aceste două împărțiri ale Scripturii, Vechiul și Noul Testament, pentru a descoperi următoarele:

1. Limba originală, în care au fost scrise.

2. Diferite cărți, compunând fiecare împărțire.

3. Cum au fost păstrate textele vechi de-a-lungul veacurilor și cum, în cele din urmă, ele au fost adunate laolaltă, pentru a constitui Vechiul și Noul Testament al Bibliei noastre.

VECHIUL TESTAMENT

1. Limba originală

Vechiul Testament este scrierea inspirată a poporului Israel în limba lor. Câteva părți din el au fost scrise cam pe la 1425, înainte de Hristos; iar altele mai târziu, cam pe la 430, înainte de Hristos, cuprinzând un timp de vreo 1000 de ani. După cât știm, fiecare carte a fost scrisă de un evreu, și, cu câteva excepții, fiecare verset a fost în limba ebraică. Aceasta nu este o „limbă moartă”, ci este vorbită astăzi în diferite țări — în mod special în Palestina și este întrebuințată în multe sinagogi evreiești-ortodoxe. Cel mai obișnuit material pentru scris a fost papirusul, scoarta unui copac și un fel de piele fină. Scrierea se făcea cu penite sau cu teavă de pană și cerneală. Pielea era tăiată și făcută sul, la fel cum s'a întrebuințat pe timpul Domnului Isus Hristos. Citeste Luca 4:17, 20; Ieremia 36:2, 23, 28 și Apocalips 6:14. Fiecare sul era ținut separat.

2. Împărțirile Vechiului Testament

1. Legea sau Thora, se presupuse că a fost scrisă de Moise. Ea se mai numește și „Pentateuch” (cinci cărți). Aceasta a fost partea cea mai timpurie a Scripturilor evreiești și e compusă din următoarele cărți: Genesa, Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronomul.

2. Istoria compusă din: Iosua, Judecători, Samuel și Împărați.

3. Proorocii: Isaia, Ieremia, Ezechiel, Osea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mica, Naum, Habacuc, Tefania, Hagai, Zaharia și Maleahi.

4. Scrierile: Psalmii, Proverbele, Iov, Cânt. Cântărilor, Rut, Plângerile lui Ieremia, Ecclesiastul, Estera, Daniel, Ezra, Neemia, I și II Cronici.

3. Păstrarea scrierilor Vechiului Testament

Prima mențiune în Biblie, despre scriere, a fost o poruncă divină dată lui Moise, de a scrie o întâmplare în timpul ieșirii din Egipt (Exod. 17:14). Cele cinci cărți ale Legii au fost încredințate preoților, fiilor lui Levi. Grijă lor deosebită era ca să le așeze în Cortul Mărturiei. Noi trebuie să observăm marea grijă luată cu privire la păstrarea acestor scrieri sfinte, mai întâi în lucrările lui Ezra, cărturarul, cari lucrări sunt descrise în cartea lui Neemia 8:1—8; al doilea de către preoții din timpul regelui Iosia, 2 Regi 22:8—13; așa noi putem crede că în toate veacurile, până la Creștinism, Scripturile ebraice au fost încredințate în mâinile oamenilor pregătiți special, cari au avut grijă de a le păstra cerate. Scriitorii Noului Testament, sunt arătați ca niște oameni cunoscători ai Vechiului Testament. Știm că la Tiberiada, în Palestina, a existat o școală de învățători evrei cari au fost numiți masoriti, însăreinați cu păstrarea Sf. Scripturi, în tocmăi așa cum le-au fost încredințate.

Data exactă despre formarea cano-

lui Vechiului Testament, nu ne este cunoscută. După cum am văzut, legile lui Moise sau Thora, au fost păzite cu mare cinste. Dintre primele „scrieri” ale profetilor se crede că este cartea lui Obadia, cam 845 ani înainte de Hristos și ultima se crede că este cartea lui Maleahi, cam 430 înainte de Hristos. Celelalte cărți profetice au apărut cam în timpul acesta de 415 ani. „Scrierile” ebraice n'au fost recunoscute ca Scripturi sfinte până la ultima parte a istoriei Vechiului Testament; adică între reîntoarcerea din robie și epoca creștină. Multe din aceste scrieri au fost produse atât de timpuriu, chiar din timpul Judecătorilor, al lui David, al lui Solomon, etc. Însă acestor scrieri nu li s'au dat așa de mare atenție ca Legii și Profetilor. Pentru colecția cărților Testamentului Vechiu, a fost necesar un timp de cam 1000 de ani. Ultima carte din Vechiul Testament, n'a putut fi compusă mai târziu decât 285 ani înainte de Hristos, pentru că la data aceasta întregul Testament Vechiu a fost tradus din ebraică în limba greacă, de către 70 învățători evrei, în orașul Alexandria, din Egipt. Această traducere s'au numit Septuaginta, după numărul celor 70 traducători.

— MICI, TOTUȘI ÎNTELEPTE —

(Urmare din pag. 3-a).

buie să avem ambiție și curaj de a încerca, și stăruință ca să continuăm până când biruim. Cel ce nu are răbdare, ca să aștepte timpul potrivit, și stăruință ca să încerce din nou ori de câte ori silințele sale nu aduc roade, nu va ajunge la palatele regilor nici la loc de onoare, sau de influență. „Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”.

A trăi este ca și a sparge o piatră — lucrătorul își ridică ciocanul lui de fier și lovește neîncetat pe același loc în piatră până se sparge. Dacă cineva ar întreba care lovitură a spart piatra, noi de sigur răspundem că toate loviturile au spart-o. Totuși fără ultima, toate celelalte ar fi fost zadarnice. Multe vieți dau faliment, fiind că nu sunt în stare să dea ultima lovitură.

Puterea de a trăi viața până la sfârșitul ei cu succes, cere multă răbdare. Universul nostru se mișcă încet. La munți trebuie patru ore ca soarele să răsară în toată splendoarea lui.

Noi suntem nerăbdători că lumea nu se face bună mai repede;

că nedreptatea stăpânește în lumea noastră.

„În viața reală Nero șade pe tron și Pavel se vestejește în închisoare, și mulți ani trebuie să treacă până când oamenii vor numi pe câinii lor Nero, iar pe fiii lor Pavel, dar timpul acela va veni. Cât trăiește Dumnezeu, acel timp sigur va veni”.

Dacă Isus s'ar fi descurajat în Ghetsimani și nu s'ar fi dus și la Calvar, toate învățăturile Sale ar fi fost pierdute, viața Lui divină ar fi fost zadarnică. Victoria lui a fost în cuvintele Sale pe Golgota: „S'a sfârșit!”

Dacă un om vreodată a fost ispitit să dea înapoi, acesta a fost Pavel. Totuși dacă el s'ar fi întors pe când a stat în închisoarea lui Nero, fără putere de a sfârși ceea ce a început de drumul Damascului, munca lui grea ar fi fost fără roadă.

Insemnătatea vieții sale a atârnat de puterea, pe care a avut-o, să spună la urma urmei: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința”.

MOISE ÎN EGIPT

de D. Pascu

Dumnezeu s'a gândit la unul din cele mai mari lucruri din Vechiul Testament: la un popor care se închina unui singur Dumnezeu și din care aveau să se reverse toate binecuvântările fericite asupra lumii.

Această lucrare cerea un om capabil care s'o ducă la îndeplinire și Dumnezeu se hotărî se crească în acest scop pe omul potrivit pentru ea.

Nașterea lui

După cât de deosebită i-a fost lucrarea și viața, atât a fost de deosebită, înainte de toate, nașterea lui. Dumnezeu a avut de tovarășă pe o femeie în această lucrare. Prea de multeori micșoram valoarea femeilor, le socotim slabe și ne închipuim că numai bărbatii sunt potriviți la fapte mari, la acte de curaj. Primele începuturi ale celei mai mari vieți din Vechiul Testament, se datoresc femeilor. O mamă care își ascunde sarcina din fața lumii. Cât curaj! Câtă răbdare! Să nu ieși din casa ta luni de-a rândul, ca să nu te vadă oamenii regelui, cari așteaptă viața noului născut. Ea mai avea și alți copii, dar nu se speria de numărul lor. Aceasta este menirea înaltă a femeii: să fie mamă, mamă fericită, cu copii frumoși, crescuți pentru fapte mari. Câtă înțelegere în această chemare de mamă! Nici împotrivirea împăratului, nici greutățile creșterii, nici viitorul întunecat al robiei nu pot s'o facă să renunțe la cinstea de a fi mamă.

Și când s'a născut copilul, bătaia fu mai grea, dar ea a fost dusă mai departe de femei. Sora lui Moise intră în acțiune. Ea este santinela ce veghia la căpătâiul celui ascuns în papura Nilului. Când e vorba să-și scape fratele, ea nu se teme de oamenii regelui și nici de fiica moștenitoare. Dragostea îi întărește curajul, îi pune cuvânt pe buze, când se apropie de fiica lui Faraon, și scapă copilul, incredințându-l din nou mamei lui.

Educația lui

Două feluri de învățături voiau să pună stăpânire pe ființa micuțului Moise. Se hotărâște la curtea împărătească să fie crescut Egiptean, pentru a putea conduce țara cea mai bogată din vechime.

Îl se pun în față cele mai vestite fapte științifice ale Egiptului, ale căror rămășițe uimesc și azi lumea. Clădirile mărețe ne arată existența unei școli înalte pentru ingineri. Templele ne spun de existența unei religii vechi, cu zei, preoți și slujbe. Apoi vin magii descântători, armata cu cuceririle lor, etc.

Cealaltă știință isvora din glasul mamei. Ea îi spunea că este evreu, că poporul este rob și-l învăța să umble cu Dumnezeu și să trăiască partea frumoasă a vieții. Îl învăța să iubească adevărul și pe cel necăjit și asuprit. Când Moise ajunge mare, e un om luminat și, cu toate că a trecut prin mâna atâtor dascăli egipteni, cunoștințele primite dela mamă, au rămas să-i tragă conturile adâncii ale caracterului său, în viață. Dumnezeu, poporul Evreu și iubirea de dreptate. Părinții să dea copilului nu numai sănătate și avere, ci și un caracter de seamă, iar formarea vieții sufletești a copilului, e datoria de frunte a unei mame.

Vârsta hotărîtoare

Atunci când oamenii trăiau mai mult, se pare că vârsta la care puteau să ia hotărîri serioase, să lucreze ca oameni independenți, a fost vârsta de 40 de ani. Acest lucru, în zilele noastre se face la 18—24 ani. Dar și această vârstă este aceea a hotărîrilor grăbite. La această vârstă tânărul se crede copt pentru lucruri mari. Aceasta este vârsta plină de avânt, când tânărul se crede potrivit pentru căsătorie și fapte mari și îl face să se creadă că-și poate urma calea inimii și a gândului său independent.

Această vârstă își are frumusețile și umbrele ei. Acum Moise își ridică fruntea, privind drept înainte. Privește peste capetele cărunte ale profesorilor, peste rugămintilor mamei adoptive, peste legi și obiceiuri. Acum disprețuiește luxul, bogăția, palatul, și-și îndreaptă pașii spre poporul rob, după cum ne spune Cuvântul: „a ieșit să-și vadă pe frații săi”.

Acum ies la iveală roadele învățăturilor primite în copilărie. Cuvintele mamei au avut răsunet în sufletul lui și cu toate eforturile profesorilor lui, educația primită dela mamă a biruit.

Dar, ajungând la vârsta lui Moise, suferim multe desamăgiri. Poate câteodată ele se datoresc nouă. Când a ieșit să-și vadă frații, Moise și-a luat imediat rolul de judecător, de împărțitor al dreptății. El nu era omul rezervelor. Ceea ce gândea și simțea, punea imediat în fapt. Dar, după cum trece vremea și vine bătrânețea, așa începem și noi să cântărim mai bine vorbele și faptele noastre și să venim la calea cumpătării.

Vârsta de 40 de ani era blocul de piatră, așa cum iese din coasta muntelui, era aurul scos din inima pământului. El avea nevoie să treacă prin foc, prin desamăgiri, prin suferințe, ca să devină o piatră de podoabă, un mărgăritar prețios, omul care a stârnit admirația veacurilor.

Mântuitorul nostru, Isus, vorbind despre viața de vie, care aduce rod, spune că ea trebuie să fie curățită pentru ca să aducă și mai mult rod. Fericit este tânărul care se predă în mâna Maestrului, ca să-l formeze, să-l curețe, ca să-l facă potrivit pentru viață.

Nu uitați

să vă îmbogățiți biblioteca și cunoștințele, comandând cele mai frumoase cărți din literatura noastră religioasă.

Călătoria Creștinului, broșată cu 100 lei amândouă volumele, cu 120 lei, cartonate amândouă volumele.

Quo vadis Domine, cu 140 lei.

Cântările Evangheliei, cu 200 lei bucata.

Cântările Sionului, cu 60, 70 și 80 lei. De la 10 bucăți în sus se dă rabat de 10 la sută.

Puterea Misiunii, Geografia biblică, Harta pământului sfânt, Istorisiri pentru copii și tineret, Toate leacurile, Ogorul nostru, Constituția, Ana din Ava, și alte cărți frumoase, comandați-le dela

„DEPOZITUL de LITERATURĂ”

Arad, str. Fabricii 20.

Din lumea largă

Franța nu se teme. Ziarele italiene continuă atacurile și amenințările la adresa Franței. Ele spun că, dacă cererile Italiei nu vor fi îndeplinite, pe cale pașnică și nu i se vor da teritoriile, ea le va satisface pe calea armelor, dacă trebuie. Ziarele franceze răspund acestor atacuri, spunând că Franța nu se teme. Ea este gata să facă față oricărei împrejurări. Căci nicio palmă de pământ din imperiul francez nu va fi cedată. Ele mai spun că, mai ales astăzi, când Anglia cu Statele Unite sunt alături de ea, nu are de ce să se îngrijoreze.

Madridul spaniol. Mai multe sute de morți au căzut în luptele de stradă dintre armata consiliului de apărare a orașului și a fostului guvern republican, Negrin. De asemenea în oraș se simte mare lipsă de pâine. La radio s'a anunțat că, timp de 3 zile Madridul nu va avea pâine. Consiliul național a înfrânt pretutindeni pe comuniști.

Cehoslovacia. Această țară e din nou bântuită de neînțelegeri. Fostul guvern al Slovaciei a fost demisionat de către guvernul central din Praga, deoarece cererile conducătoare ale statului cehoslovac nu aveau încredere în el. Mai multe orașe din Slovacia ar fi fost, în punctele lor mai importante, ocupate de către armata cehă. S'au dat și lupte de stradă în diferite locuri. Motivele neînțelegerii constau în faptul că slovacii ar pretinde o despărțire de cehi. Lucrul acesta pare să pună în pericol existența statului.

La început se credea că Germania va interveni în aceste neînțelegeri și-și va impune voința. În să, după declarațiile cercurilor conducătoare dela Berlin, Germania consideră această neînțelegere, ca o afacere internă cehoslovacă, ce interesează numai pe cehi și slovaci.

Întâlnirea Göring-Daladier. Din Paris se anunță că o întâlnire între mareșalul Göring al Germaniei și președintele consiliului de miniștri al Franței, Daladier, pare să se înlăptuiască în zilele acestea. Până acum s'au vorbit despre această întâlnire n'a fost desmintit.

Spre desarmare. În ultimul timp s'a răspândit vestea că, con-

ducătorii Angliei se gândesc la o conferință mare, care să aducă pace între toate popoarele. La această conferință se vor examina nevoile fiecărei țări în parte și națiunile vor căuta să se înțeleagă pe cale pașnică. De asemenea se va lua în considerare și o reducere a înarmărilor, care în ultimul timp a constituit o întrecere adevărată, între state.

Un canal între Atlantic și Mediterana. Se studiază un plan uriaș de a tăia prin Franța un canal, care să lege cele două mări și care va costa suma de 18 miliarde franci francezi. Prin această, Gibraltarul ar pierde din importanță. Căile cele mai des străbătute s'ar scurta cu 1500 km. La fel, siguranța Franței și căile de comunicație ale Angliei în rășărit, ar fi asigurate.

Evreii din Germania. Din Berlin se anunță că, Evreii din Germania sunt excluși din orice serviciu militar, fie activ, fie în rezervă, pentru nedemnitate.

Expediție științifică. Un explorator german s'a dus în insula Borneo să facă o colecție de fluturi. De cinci săptămâni nu s'a mai auzit despre el nimic. Se crede că a ajuns în neînțelegere cu locuitorii insulei, cari, fie că l-au ucis, fie că l-au închis. Mai mulți au plecat în urma lui să-l caute și să-l salveze pe el sau colecția de fluturi.

Scufundarea unui vapor. Vaporul Lilian, de sub pavilionul englez, s'a ciocnit cu vaporul german Wiegand, pe coasta New Jerseyului. Stricăciunile suferite de vaporul englez au fost așa de mari încât s'a scufundat. O barcă de salvare a reușit să scape pe cei câțiva mateloti cari erau pe bord.

În Jugoslavia. Din Roma se anunță că neînțelegerile dintre Sârbi și Croați n'au fost încă aplanate. Conducătorul Croaților, dr. Matcek, a declarat că ei n'au ce să dea, nici din ce să lase.

Stat evreiesc. Autoritățile engleze, în convorbirile ce le-au avut cu reprezentanții Evreilor, au declarat că guvernul englez este gata să pună la dispoziția Evreilor, Rhodesia de nord și să-o transforme într'un stat evreiesc. A mai declarat că Palestina va deveni domeniu englez și deci

va intra în legături mai strânse cu Anglia. Delegația Evreilor va ținea seama de acest plan și-l va studia. Dar delegația a respins acest plan.

În 2 Martie a fost ales la Roma, cardinalul Eugeniu Pacelli, în scaunul papal, ca urmaș al fostului papă. Numele pe care l-a luat, este de Pius al XII-lea. El este al 267-lea urmaș pe scaunul papal. La înscăunarea sa, a spus că va lupta cu hotărîre pentru menținerea păcii.

Ciudățeniile americane. Se știe că prin America, atunci când belșugul roadelor este prea mare și prețul este amenințat să scadă, producătorii obișnuiesc să distrugă o parte din recoltă, pentru ca prețul să nu fie scăzut. Astfel, nu de mult viticultorii canadieni au vărsat într'un râu 70 mii hectolitri vin.

O ciocnire de automobile. O ciocnire, cum numai în America se poate întâmpla, a fost aceea a trei automobile deodată. Trei mașini, cari veneau din direcții opuse, s'au lovit cu atâta putere, încât s'au sfărâmat complet, iar călătorii au murit cu toții.

BISERICA BAPTISTĂ din Vasiova, jud. Caraș, a avut o nespusă bucurie, la 25 Febr., cu ocazia vizitei fraților din Dalboșet. La ora de rugăciune s'a citit din Cuvântul Domnului din Ps. 34. La serviciul divin de după masă au vorbit din Cuvântul Domnului fr. I. Orbulescu și I. Tudor, din textul Faptele 20:29. Programul a fost împodobit cu poezii și cântări frumoase. Biserica a fost plină de ascultători, dornici să audă Cuvântul Domnului. Serviciul s'a încheiat cu rugăciune, după care s'a cântat Imnul Regal.

ȘTIRI RELIGIOASE DIN ȚINUTUL SUCEAVA. Deoarece țara noastră s'a împărțit în ținuturi, frățietatea din Ținutul Suceava, care cuprinde întreagă Bucovina, jud. Hotin și jud. Dorohoi, dorește să aibă mai strânse legături în ceea ce privește organizația, administrativă și duhovnicească. În acest Ținut sunt frați de patru naționalități: români, ruși, ruțeni și germani. Iar biserici baptiste sunt 140. Lucrul Domnului în poporul baptist a început încă pe la anul 1880 (aproape 60 de ani). Începând cu a 4-a pagină a PARULUI, care este destinată pentru Bucovina și Basarabia, vom încerca să publicăm toate noutățile cari se petrec în mijlocul frățietății din acest Ținut.

Trebuie să-L mărturisim pe Domnul Isus ca Mântuitorul nostru

Din frumoasa carte „Puterea Misiunii”, tr. de W. Sezonov

„Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”. (Rom. 10:10).

Înainte de a isprăvi acest capitol, vreau să spun, că cel ce a primit pe Isus în inimă, trebuie să mărturisească acest lucru în public. Atunci Duhul lui Dumnezeu poate lucra în plin în noi.

Dumnezeu cere în unele chestiuni o ascultare deplină din partea noastră. Ca exemplu vom cita numai împlinirea botezului, această datorie fiind în general mai mult cunoscută. Iată însă, că până la învățarea creștinului asupra acestei datorii și până la împlinirea ei, el are de împlinit o altă poruncă a Domnului: Să mărturisească din prima zi a întoarcerii lui, pe Domnul Isus Hristos. Refuzul nostru de a mai lua parte cu prietenii noștri cei vechi la plăcerile de altă dată, refuzul nostru de a-i însoți în locurile păcatului, nimicirea idoloilor. Puțin importă în ce formă se exercită această mărturisire, lucrul principal este realitatea ei. „Pentru că oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam precurvar și păcătos, de acela se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri”. Cel puțin trebuie să o rupă cu toate legăturile care-l legau de lume. El trebuie să fie un martor, care nu mărturisește numai despre sine, ci care caută să câștige pe acei care-l ascultă. În Armata Mântuirii se îndeplinește această datorie cu multă iscusință. Din momentul pocăinței, cel pocăit e învățat și luat de ceilalți spre a vesti și altora mântuirea în Hristos. Importanța și valoarea mărturisirii este foarte mare. Întâi, mărturisirea ajută celui pocăit însuși pentru că îi întărește curajul și caracterul, dar mai presus de toate, pentru că îl întărește în credință. Apoi, prin mărturisire, se slăvește Numele lui Isus. Și ce-i mai important, ea îndreaptă oamenii spre mântuire și binecuvântare. Trebuie să arătăm deci, oricărui nou pocăit, importanța mărturisirii personale, și să stăruim apoi pe lângă el, să asculte de Dumnezeu și să mărturisească în public pe Domnul și Mântuitorul său.

Prin mărturisirea păcatelor, primeste pe Isus ca ispășitorul păcatelor lui; prin credință, el îl primeste ca pe Mântuitorul său și prin mărturisirea cu gura a Mântuitorului său, el îl primeste ca pe Domnul său. Cât de mulți au crezut, că sunt creștini adevărați și nu și-au mărturisit niciodată credința în public.

Voiu da mai jos un exemplu de o întoarcere la Hristos, care arată puterea mărturisirii credinței în public.

O. San era un tânăr decăzut. El era un

scelav al alcoolului și al sălilor de cinematograf. Ocupația lui consta în distribuirea ziarelor și aceasta o făcea între orele 3—9 dimineața. Părinții săi muriseră de tuberculoză și el însuși era atins de această boală. În timpul pocăinței lui, țineam adunări în corturi dela ora 2 p. m. până târziu seara, căci în oraș era deschisă o mare expoziție, care atrăgea foarte multă lume străină. Acest om vizită regulat adunările din cortul nostru. El a mărturisit, că a făcut acest lucru pentru că umbla după petreceri. Astfel pe lângă sălile de cinematograf, a mai vizitat și un templu budhist și voia, după cum spunea el, să viziteze regulat și cortul nostru.

El ajunsese o persoană bine cunoscută între noi. După cum știu, toți conlucrătorii mei vorbiseră deja cu el, fără însă să vadă un efect prea mare. El nu vedea altceva în misiunea noastră decât un nou fel de întreținere. Pe lângă asta, el ne mintea, dându-și un nume fals și o adresă inexistentă.

Cu timpul, am ajuns să pierdem orice speranță. În ultima seară a evanghelizării noastre în cort, a vorbit cineva deosebit. Era un frate care a venit înadins pentru aceasta. La sfârșitul predicii, a rugat pe toți cei ce s-au pocăit în timpul cât au durat adunările ținute în cort, să se ridice în picioare: primul care s'a ridicat a fost O. San. Aceasta ni s'a părut ca cea mai curată făclărie. El a căpătat însă credință în timpul ultimei predici bineînțeles după ce și-a văzut starea lui pierdută, și această mărturisire a credinței lui, pe care a făcut-o, l-a mântuit. El ne-a povestit mai târziu, că de atunci de când a dat mărturie de credința lui, el a fost schimbat într-o creatură nouă în Isus Hristos. Aceasta a dovedit-o în deajuns viața lui. Dorința după beutură, după cinema, etc. precum și celelalte răutăți ale lui dispăruseră. Cu timpul se vindecă și boala lui și acesta a fost un nou motiv de a lăuda și binevesti pe Domnul. În toată viața lui, bucuria sa cea mare a fost să vestească pe Domnul și să povestească și altora, ce a făcut Domnul cu el. Acest om și-a lichidat toată averea și și-a plătit datoriile, iar restul — sumă de sigur destul de mare pentru el. — ne-a trimis-o nouă. Înaintea numelui său, a scris: „Aș fi fost în iad dacă n'ar fi fost mila lui Dumnezeu, la care m'ati condus în timpul adunărilor din cort”. Acest om s'a jertfit în sfârșit, cu totul misiunii. Școala de predicator a făcut-o la noi și e astfel cât se poate de bine pregătit pentru aducerea sufletelor la Domnul.

Acestea sunt, după părerea mea, cele

patru datorii simple, dar importante, pe care trebuie să le arătăm celui ce se căiește de faptele sale și dorește să primească pe Domnul; căci altcum nu poate fi o mântuire statornică. Să ne ajute dar Dumnezeu, să prezentăm aceste lucruri cu toată priceperea și înțelepciunea de sus. Un om trebuie să creadă și apoi să mărturisească. Cine a primit credința, mărturisește. Duhul sfânt va face, de altfel, pe credincios să mărturisească. Atunci el trebuie să asculte. Cel mai simplu și neînvățat suflet poate să se întoarcă la Domnul la prima auzire a Cuvântului, cu condiția să îl conducem pe calea cea dreaptă și dacă îl conducem, în credință, în brațele bunului Păstor, care e gata să primească și să mântuiască pe ori cine.

LA 26 FEBR. 1939 a avut loc cununia religioasă, a fratelui Andrei Șmit și a sorcii Eliza Berlnschei. Serviciul a fost îndeplinit de fr. N. Sava. Au luat parte multe suflete cari au ascultat. Vestea bună, în casa de rugăciune a Bisericii Baptiste din Iași.

LA 6 și 7 MARTIE fr. Sava Nicolae, a vizitat, pe frații din com. Vânători.

Valea trandafirilor

În Bulgaria există, o așa zisă 'vale a trandafirilor, unde cresc numai trandafiri aduși din Viena. Mirosul acestei văi, pe timpul înfloririi trandafirilor e așa de mare încât, dacă stai în această vale numai câteva minute, tot restul zilei se va simți pe hainele tale mirosul plăcut al florilor.

Așa sunt și creștinii cari urmează Domnului. Apostolul spune că trebuie să fim o mireasmă plăcută pentru cei din jurul nostru. Viața noastră trebuie să fie atât de frumoasă, încât să pară că suntem niște flori mirositoare, cari răspândim în jurul nostru numai bucurie și mângâiere.

DELA UNIUNE

Ne pare rău că încă nu putem comunica fraților din țară nimic nou în legătură cu libertatea noastră. De, un lucru însă, îi putem asigura: Uniunea face tot ce se poate în această privință.

Repetăm foarte slăbitor ce am scris în numărul trecut: trimiteți-ne declarații în dublu exemplar despre orice caz de prigoană: prigoniri în școli, greutăți la înmormântări și la cununii, arestări și absolut orice fel de prigoană. Noi dorim să informăm Onor. Ministerul Cultelor, despre toate aceste cazuri eventuale cu speranța că ni se va face dreptate.

FAPTE, PILDE și IDEI

Tot atât de bogat

Intr-o zi, un agricultor veni la un nobil foarte bogat, dar care era cunoscut pentru iubirea sa mare de bani. Plătindu-i arenda, agricultorul îi zise nobilului: „Domnule, iată un shiling, te rog să-mi dai voie să văd comorile tale”. Nobilul îngâmfat îi dădu voie. Omul intră în vistierie și după ce ieși de acolo, se întoarse la bogat și-i spuse: „Domnule, am văzut toate comorile tale, dar să știi că acum și eu sunt tot atât de bogat ca și tine”. — „Cum e asta?”, întrebă nobilul. „Iată cum: tu niciodată nu te folosești de acei bani de aur și argint, din vistieria ta. Singurul lucru pe care-l faci cu ei, e că te uști la ei. Acum și eu i-am privit întocmai ca tine, deci sunt și eu tot atât de bogat ca tine”.

Cei mai păcăliți oameni ai timpurilor, au fost și sunt sgârciții, pentru că ei, strângând ban peste ban, numai pentru plăcerea de a-i vedea grămadă, nu-și îndeplinesc nevoile zilnice nici ale lor și nici ale altora. Nu-și zidesc casă nici aici și nici dincolo. Apostolul are dreptate când spune că materialul pentru casa cerească îl trimitem, în ceruri, încă din lumea aceasta. „Ceea ce va semăna omul, aceea va secera”.

Cine e stăpânul tău?

Un creștin, bine cunoscut pentru evlavie și spiritul său plin de bunătate, călătorea odată în tovărășia unui domn necredincios care începu să povestească o oarecare întâmplare, însoțind-o de naște înjurături grozave, amestecând în ele numele diavolului. La urmă, începu să pomenească numele lui Dumnezeu în legătură cu povestirea-i murdară. Atunci creștinul se supără și-i zise: „Destul domnule, ai tot dreptul și libertatea să pomenești numele stăpânului d-tale, diavolul, dar nu-ți dau voie să-lai în deșert numele Stăpânului meu divin”.

Cine este stăpânul vieții tale? Dumnezeu, ori diavolul? Cui îi servești tu în viață? Se tulbură și sufletul tău auzind cum e hulit și batjocorit Numele Domnului de către credincioșii fii ai diavolului?

Ziua judecății

Un mare proprietar de pământ din America, ce era și un mare necredincios, trimise redactorului unei reviste creștinești, următoarea scrisoare: „Domnule, am făcut o experiență. Eu am pământuri în India, pe cari le-am arat Dumineca. Le-am sămănat Dumineca. Am strâns recolta tot Dumineca și am adunat-o în hambarele mele tot în ziua Duminecii. Și am găsit că am avut mai multă recoltă pe ogoare ca ori care din-

tre vecinii mei, cari au semănat ogoarele lor în Octombrie”.

Câtă bucurie păcătoasă și câtă bătaie de joc pentru ziua Domnului! Aveți grijă, că Domnul nu se lasă batjocorit! Pentru astfel de oameni, El a păstrat o zi a judecății, când vor trebui să dea socoteală de orice vorbă rostită în deșert. Mare și înfricoșată zi va fi aceea!

A murit Dumnezeu

Fridrik Douglas, vestitul orator sclav, vorbea cu confratul lui, pe timpul când sclavia nu era încă desființată. Atunci lui i se părea că situația lor e din cale afară de întunecată. Foarte trist, el zise: „Omul alb e împotriva noastră, guvernul e împotriva noastră, eu nu mai văd pentru poporul negru nicio speranță și asta mă umple de amărăciune”. În clipa aceea, o femeie se sculă de la locul ei și zise: „Fridrik, a murit oare Dumnezeu?” Întrebarea sgudui pe cei de față și toți isbueniră într-un cânt de preamărire lui Dumnezeu. „Noi credem în Dumnezeul cel viu”, spune apostolul. Și într-adevăr, Dumnezeul cel viu a fost acela care a eliberat pe copiii Săi de sub jugul rușinos al sclaviei.

Între cele două scoarțe

Un om era dornic de mântuirea sufletului său, dar nu găsea pe nimeni care să-i explice calea mântuirii. Atunci luă Biblia în mână și zise: „Între aceste două scoarțe trebuie să fie explicată calea spre cer”, și se apucă să o citească. Ajungând la Isaia 53 și citind acel capitol minunat, se pocăi și pacea dumnezeiască veni să locuiască în sufletul său.

„Cercetați Scripturile, căci ele mărturisesc despre Mine”.

Ziua socotelilor

Un cârciumar stătea de vorbă cu câli-va clienți din prăvălia lui, cărora le povestea cât a câștigat în lunile trecute. „Am câștigat aproape 200 de dolari în ultimele trei luni”. Unul dintre ascultători îi zise: „Ai câștigat d-ta mult mai mult”. — „Cum asta”, întrebă cârciumarul. „Iată cum: d-ta ai câștigat pe amândoi copiii mei bețivi. Ai făcut din mama lor o femeie cu capul spart. D-ta ai făcut ca să cheltuiască mai mult decât cât pot câștiga, dar să știi că ziua când vei da socoteală pentru toate acestea, e aproape”.

Iubite ascultător, pocăiește-te, până mai este timp, până mai ține îndurarea Domnului. Căci în ziua în care va trebui să dai socoteală de toate faptele tale, va fi prea târziu să spui: „Vin Doamne, să Ți slujesc”.

ÎNĂLTÎMEA

(Urmare din pag 1-a)

de astăzi se urăște de moarte. Lumea civilizată de acum se urăște îngrozitor. Lupte crâncene continuă. Miliardele de aur se duc pentru armele urii și ale războiului.

Trăim într-o lume a lui Cain, care a urât și mai târziu, a omorât pe fratele său. Iar orice ură de frate e crimă de om. „Cine urăște pe fratele său, este un ucigaș”. 1 Ioan 3:15. „Cât despre... ucigași... partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă”, adică iadul. (Apoc. 21:8).

Fraților, în mijlocul Fariseilor și fățarnicilor, al hoților de nume bun și al ucigașilor de frați, al bârfitorilor și mincinosilor, ridicați sus capetele voastre și iubiți pe toți fără deosebire. Pe aripile dragostei voastre de oameni, înălțați-vă la Dumnezeu. 1 Ioan 4:7.

Pe înălțimea suferinței,

într-o lume de prigonitori. Adevărul a fost prigonit în toate timpurile. Cu toate acestea prigonirea niciodată n'a biruit adevărul. De

fapt, toți cei ce încearcă să trăiască după adevăr, sunt, mai mult sau mai puțin, prigoniți. „Dacă m'au prigonit pe Mine”, a spus Hristos, „și pe voi vă vor prigoni” (Ioan 15:20). Iată explicația, pe care o dă Domnul Isus Hristos, cu privire la motivul prigonirilor religioase: „Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n'au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine” (Ioan 16:3).

În concluzie, la seria de articole despre laturile vieții creștine, să nu uităm că taina unei vieți creștine bine dezvoltate și perfecte, având toate laturile ei strâns încheiate, este Domnul Isus Hristos. El este Modelul vieții noastre. El este Calea și Ușa, care duce la o astfel de viață.

Cărțile

„Cântările Triumfului”

se găsesc cu 100 lei bucata, la

„Depozitul de Literatură”

Arad, Str. Fabricii 20